

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: **63 0 P 039767 25 Rev**
Sarajevo, 22.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Fatime Mrdović, kao predsjednice vijeća, Marijane Omerčaušević i Mustafe Šabića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Maje Papac, 2. mlđb. Borne Papac, 3. mlđb. Ane Papac, svi iz Ljubuškog, Bučinska cesta br. 55., mlđb. tužitelji zastupani po zakonskim zastupnicima, roditeljima Oliveru i Maji Papac, i 4. Danice Lozančić iz Travnika, Grahovnik 45, Dolac na Lašvi, svi zastupani po punomoćniku Ivanu Hercegu, advokatu iz Ljubuškog, protiv tuženog Euroherc osiguranje d.d. Sarajevo, Trg međunarodnog prijateljstva 20, zastupan po punomoćnicima iz OD Martinović & Partneri, advokatima iz Mostara, i umještača na strani tuženog ASA Central osiguranje d.d. Sarajevo, Trg međunarodnog prijateljstva 25, zastupanog po OD VAC Legal d.o.o. Sarajevo, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Širokom Brijegu, broj: 63 0 P 039767 24 Gž od 18.06.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 22.01.2026. godine, donio je:

R J E Š E N J E

Revizija protiv odluke o tužbenom zahtjevu prvotuziteljice se usvaja, drugostepena presuda ukida u dijelu kojim je potvrđena prvostepena presuda i dosuđena naknada štete u vidu tuđe njege i pomoći i troškovima postupka, pa se predmet vraća drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Revizija protiv odluke o tužbenim zahtjevima ostalih tužitelja u pogledu prvog, drugog i trećeg pitanja, se dopušta i usvaja, drugostepena presuda u tom dijelu ukida i predmet vraća drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U pogledu ostalih pitanja, revizija se odbacuje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Ljubuškom broj: 63 0 P 039767 20 P od 12.07.2024. godine je odlučeno:

I „Nalaže se tuženiku da prvotuziteljici Maji Papac na ime naknade nematerijalne štete isplati na ime pravične novčane naknade za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 31.500,00 KM, na ime pravične naknade zbog pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 2.800,00 KM, na ime pravične novčane naknade zbog pretrpljenog straha iznos od 6.535,00 KM, te na ime pravične novčane naknade za duševne bolove zbog naruženosti iznos od 1.500,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 2.9.2020. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, sve u roku od 30 dana.

II Odbija se zahtjev prvotuziteljice Maje Papac da joj tuženik naknadi troškove liječenja u iznosu od 2.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom, u roku od 30 dana.III Nalaže se tuženiku da prvotuziteljici Maji Papac u roku od 30 dana na ime naknade za tuđu njegu i pomoć

isplati ukupan dospjeli iznos od 17.778,00 KM i to pojedinačno, po mjesecima i godinama pobliže naveden u izreci prvostepene presude.

III Nalaže se tuženiku da prvotužiteljici Maji Papac na ime novčane rente zbog trajno povećane potrebe za pružanjem tuđe njege i pomoći isplaćuje iznos od po 360,00 KM mjesečno počevši od 1.9.2020. godine pa ubuduće dok se ne promijene okolnosti koje bi utjecale na donošenje drugačije presude i to na način da sve dospjele iznose plati odmah i odjednom, a buduće obroke svaki mjesec unaprijed za protekli mjesec, najkasnije do petog u mjesecu, a sve sa zakonskom zateznom kamatom počevši od prvog dana poslije dana dospijeca svakog pojedinog obroka, tj. šestog u mjesecu za protekli mjesec pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana.

IV Nalaže se tuženiku da prvotužiteljici Maji Papac na ime naknade za pojačanu ishranu isplati iznos od 400,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 2.9.2020. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 30 dana, dok se kao neutemeljen odbija tužbeni zahtjev iznad dosuđenog.

V Nalaže se tuženiku da tužitelju pod 2 Borni Papcu na ime naknade nematerijalne štete za duševne boli zbog naročito teškog invaliditeta bliskog srodnika – majke isplati iznos od 20.000,00 KM, tužiteljici pod 3 Mariji Papac na ime naknade nematerijalne štete za duševne boli zbog naročito teškog invaliditeta bliskog srodnika – majke isplati iznos od 20.000,00 KM te tužiteljici pod pod 4 Danici Lozančić na ime naknade nematerijalne štete za duševne boli zbog naročito teškog invaliditeta bliskog srodnika – kćeri isplati iznos od 20.000,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 2.9.2020. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 30 dana.

VI Nalaže se tuženiku da tužiteljima nadoknadi troškove postupka u iznosu od 10.862,85 KM u roku od 30 dana i pod prijetnjom ovrhe“.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u u Širokom Brijegu, broj: 63 0 P 039767 24 Gž od 18.06.2025. godine, je odlučeno:

„Žalba tuženika se djelimično uvažava, prvostupanjska presuda u dijelu odluke o troškovima postupka se preinačava na način da se tuženik obvezuje da tužiteljima naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 10.193,25 KM, umjesto ranije dosuđenog iznosa od 10.862,85 KM.

U ostalom dijelu žalba se odbija, prvostupanjska presuda se potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu“.

Blagovremeno podnesenom revizijom, s pozivom na odredbu člana 237. stav 3. ZPP, drugostepenu presudu pobija tuženi u dijelu odluke koja se odnosi na tuđu njegu i pomoć (tačka III prvostepene presude), naknade duševnih bolova zbog naročito teškog invaliditeta bliske osobe (tačka V) i troškova postupka (tč.VI). Predlaže da se revizija usvoji, nižestepene presude u pobijanom dijelu preinače i zahtjevi tužitelja u cijelosti odbiju, uz naknadu troškova postupka. Tražio je i troškove revizijskog postupka u iznosu od 3.931,20 KM.

U zajedničkom odgovoru na reviziju tužitelji su osporili revizijske tvrdnje revidenta i predložili da se revizija odbaci kao nedopuštena ili odbije kao neosnovana. Tražili su troškove sastava odgovora u iznosu od 6.289,92 KM.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. st. 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu – ZPP), ovaj sud je odlučio kao u stavu prvom izreke iz sljedećih razloga:

Revizija u odnosu na prvotужiteljicu je osnovana.

Predmet raspravljanja u ovoj fazi postupka, predstavlja zahtjev prvotужiteljice za isplatu dospjele naknade za tuđu njegu i pomoć u iznosu od 17.780,00 KM, buduće novčane rente zbog trajno povećanih potreba za tuđu njegu i pomoć u iznosu od 21.600,00 KM (član 317. ZPP) što ukupno čini iznos od 39.340,00 KM (član 318. stav 1. ZPP), pa je revizija tuženog u odnosu na ovu tužiteljicu dopuštena sa aspekta odredbe člana 237. stav 2. ZPP.

Kako je u odnosu na ovu tužiteljicu dopuštena redovna revizija nepotrebnim se pokazuje postavljeno revizijsko pitanje pod 4. koje glasi: „Koji je sadržaj pojma (instituta) materijalne štete u vidu tuđe njege i pomoći? Obuhvatala li ova i nadzor nad aktivnostima neposredno oštećene osobe koje vrše bliski srodnici ili bi takvu štetu trebalo cijeliti kroz druge pravno priznate oblike štete (npr. duševne boli zbog umanjavanja životne aktivnosti ili duševne boli zbog naročito teškog invaliditeta bliske osobe)?

Pravilno su sudovi nižeg stepena primjenili odredbu člana 22.st. 1. i 2. Zakona o obaveznom osiguranju u saobraćaju² (ranije člana 8. st.3. Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti³) kada utvrđuju da se prvotужiteljica smatra trećim licem, pa je aktivno legitimisana za podnošenje tužbe protiv tuženog osiguravajuće organizacije sa kojim je vlasnik vozila (Oliver Papac) zaključio ugovor o osiguranju. Odgovori na pitanja i primjedbe revidenta na činjenični i pravni zaključak nižestepeni sudova kojim je odbijen prigovor tuženog istaknuti u tom smislu, sadržani su u Odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj: Ap- 1527/20 od 16. novembra 2021. godine, na koju se revident upućuje da bi se izbjeglo ponavljanje.

Pravilno su nižestepeni sudovi raspravili i prigovor podjeljene odgovornosti istaknut u smislu odredbe člana 192. Zakona o obligacionim odnosima, kada su utvrdili da nema doprinosa prvotужiteljica za nastalu štetu, kao i kada su odbili prigovor zastarjelosti, za šta su dali potpune, jasne i odgovarajuće razloge koje prihvata i ovaj sud.

Međutim, osnovano tuženi prigovara u reviziji da je, za sada, preuranjen pravni zaključak drugostepenog suda o osnovanosti zahtjeva prvotужiteljice za naknadu štete na ime tuđe njege i pomoći.

Ovo iz sljedećih razloga:

Odredbom člana 12. Zakon o obaveznom osiguranju u saobraćaju u F BiH propisano je da oštećeno lice može podnijeti odštetni zahtjev iz člana 2. st.1. ovog Zakona neposredno odgovornom društvu za osiguranje.

U postupku je utvrđeno da se prvotужiteljica dana 13.11.2019. godine vansudskim zahtjevom obratila tuženom za naknadu štete, tražeći materijalnu štetu u vidu troškova liječenja i nematerijalnu štetu za pretrpljene fizičke bolove, strah i umanjene životne sposobnosti. Dakle,

¹ “Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06, 98/15

² Službene novine F BiH“ broj: 57/20, 103/21

³ Službene novine F BiH 24/05

iz sadržaja navedenog Zahtjeva proizilazi da vansudski zahtjev za naknadu štete ne obuhvata potraživanje u vidu tuđe njege i pomoći, pa kako pojam „zahtjeva“, po shvatanju ovog suda, obuhvata i vansudski zahtjev, to se u konkretnom slučaju primjenjuje Zakon o obaveznom osiguranju u saobraćaju, jer je u ovoj pravnoj stvari tužba podnesena 02.09.2020. godine, a Zakon stupio na snagu 27.08.2020. godine. Izričitom zakonskom odredbom sadržanom u prelaznim odnosno završnim odredbama, u članu 79. u vezi sa članom 80. Zakona o obaveznom osiguranju u saobraćaju, propisano da postupci koji nisu okončani do stupanja na snagu ovog zakona, okončat će se po propisima koji su važili u vrijeme podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava na naknadu štete.

Dakle, iz izloženog bi slijedilo da u konkretnom slučaju nalazi primjenu Zakon o obaveznom osiguranju u saobraćaju u F BiH, a ne Zakon o obligacionim odnosima⁴, koji su primijenili nižestepeni sudovi.

Odredba člana 36. Zakona o obaveznom osiguranju u saobraćaju, decidno propisuje da su troškovi tuđe njege i/ili pomoći materijalni troškovi nastali za one usluge oštećenoj osobi koje omogućavaju zadovoljavanje njenih osnovnih bioloških potreba (uzimanje hrane, oblačenje, održavanja osobe higijene, obavljanje redovnih fizioloških potreba, kretanje pomagalicama ili bez njih), ako navedene potrebe ne može sama zadovoljiti usljed pretrpljenih povreda. Stavom 2. iste zakonske odredbe propisano je da troškovi tuđe njege i /ili pomoći se nadoknađuju u visini stvarnih troškova tuđe njege i pomoći, sukladno opsegu i vremenu tuđe njege i/ili pomoći koja je neophodna oštećenoj osobi.

Prvostepeni sud utvrđuje, a što drugostepeni sud prihvata, da je pomoć tužiteljici potrebna trajno, svakodnevno, po dva sata dnevno od strane člana porodice, obzirom da iz medicinskog vještačenja proizilazi da je prvotuziteljici tuđa pomoć bila potrebna poslije bolničkog liječenja i rehabilitacije i to stručna pomoć po fizijatru i logopedu tri puta sedmično, po dva sata dnevno, a pomoć nestručne osobe (člana porodice) svaki dan po četiri sata dnevno, godinu dana po izlasku iz rehabilitacijskog centra, a trajno je potrebna pomoć supruga ili drugog člana porodice u obavljanju složenijih aktivnosti, planiranju, izvršavanju, dok jednostavnije poslove može obavljati sama.

Osnovano u reviziji tuženi prigovara da drugostepeni sud nije u potpunosti raspravio njegov prigovor istican u smislu da li je ovoj tužiteljici tuđa njega i pomoć uopšte pružene i od koga, da li joj je poslije bolničkog liječenja i rehabilitacije pružana usluga fizijatra i logopeda (cjeniti da li takve usluge spadaju u tuđu njegu i pomoć ili pak troškove liječenja), bilo od stručne osobe ili člana porodičnog domaćinstva. Navedene prigovore, tuženi je isticao i u žalbenom postupku, a koje drugostepeni sud nije u potpunosti pravilno raspravio, pa je zanemario naprijed citiranu odredbu člana 36. st.2. Zakona o obaveznom osiguranju u saobraćaju, kojim je izričito propisano kojim licima se ovi troškovi priznaju, kao i da se ovi priznaju u visini stvarnih troškova tuđe njege i pomoći, a ne nekih „mogućih i potrebnih“, na koje okolnosti će se dopuniti iskazi vještaka i svjedoka Olivera Papca.

Imajući u vidu napred rečeno, pri čemu cjeneći neodređeno izjašnjenje vještakinje dr. Alme Bravo Mehmedbašić „da je upitno...da li može obavljati...“, potrebno je zatražiti decidno izjašnjenje ove vještakinje na okolnosti da li prvotuziteljica može u smislu naprijed citirane

⁴ „Službeni list SFRJ“ br. 29/78, 39/85, 45/89, „Službeni list RBiH“ br. 2/92, 13/93, 13/94 i „Službene novine FBiH“ br. 29/03 i 42/11

odredbe člana 36. Zakona o obaveznom osiguranju u saobraćaju, voditi brigu o sebi i da li joj je potrebna pomoć, kao i u čemu bi se ova sastojala.

Kako je na taj način počinjena povreda odredbe člana 231. u vezi sa članom 209. Zakona o parničnom postupku, koja se ne može otkloniti u ovom postupku, valjalo je primjenom odredbe člana 249. st.1. ZPP odlučiti kao u stavu prvom izreke ovog rješenja.

U ponovnom postupku, drugostepeni sud će na osnovu održane rasprave, postupajući po primjedbama iz ovog rješenja, otkloniti počinjenu povredu postupka, nakon čega će donijeti novu, na zakonu zasnovanu odluku za koju će dati potpune i pravilne razloge.

U povodu revizije protiv odluke drugostepenog suda kojom je potvrđena prvostepena presuda i drugo, treće i četvrtotužiteljima dosuđena naknada nematerijalne štete u iznosu od po 20.000,00 KM, valja reći sljedeće:

U odnosu na ostale tužitelje, s obzirom na vrijednost predmeta spora, revizija po članu 237. stav 2. ZPP, ne bi bila dopuštena.

S tim u vezi, osnovano revizija primjećuje da vrijednost predmeta spora navedena u uvodu nižestepeni presuda, nije pravilno utvrđena. Ovo iz razloga što su tužitelji u ovoj parnici formalni suparničari, pa se u smislu odredbe člana 362. stav 1. tačka 2. ZPP, u materijalno pravnom smislu radi o više tužbenih zahtjeva istaknutih u jednoj tužbi od više tužitelja. Stoga se za ocjenu dopuštenosti revizije uzima u obzir pojedinačna vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude za svakog od pojedinih suparničara, a ne njihov zbir.

Prema odredbi člana 237. stav 3. ZPP Vrhovni sud Federacije može, izuzetno, dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima.

Odredbom člana 241. stav 2. ZPP propisano je da u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona, revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Revident u reviziji postavlja sljedeća pravna pitanja:

1. Što treba cijiniti kao „postupak“ u kontekstu odrednice iz člana 79. ZOOP-a koja glasi: „Postupci koji nisu okončani do stupanja na snagu ovog zakona (.....)...
2. Što treba cijiniti kao „zahtjev za ostvarivanje prava na naknade štete“ u kontekstu odrednice iz člana 79. ZOOP-a koja glasi: (.....) okončat će se po propisima koji su važili u vrijeme podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava na naknadu štete.

Ukoliko revizijski sud, rješavajući po pitanju istaknutom pod tačkom 2., ocijeni da pod zahtjevom za ostvarivanje prava na naknadu štete treba cijiniti svaki zahtjev (bilo sudski ili vansudski), tuženi postavlja sljedeća pravna pitanja:

3. Je li trenutak podnošenja izvansudskog odštetnog zahtjeva (koji bi u smislu člana 79. ZOOP-a bio osnov za određivanje primjene ranije „važećih“ propisa) relevantan za određenje

primjenjivog materijalnog propisa i u odnosu na one dijelove tužbenog zahtjeva koje oštećeni nije isticao u izvansudskom zahtjevu nego ih prvi put postavlja u tužbi?

3.1. U naprijed opisanoj situaciji, protežu li se učinci podnošenja izvansudskog zahtjeva od strane jednog oštećenika i na sve druge oštećene po istom štetnom događaju, neovisno o tome jesu li ostali oštećeni prethodno pokretanjem sudskog spora isticali izvasudski zahtjev ili ne?

5. Da li za ostvarenje prava na naknadu nematerijalne štete u vidu duševne boli usljed naročito teškog invaliditeta, pored ostalih pretpostavki odgovornosti za štetu, potrebno dokazati / utvrditi kako se eventualno utvrđeni naročito teški stupanj invalidnosti reflektira na psihičku i duševnu sferu ovlaštenika takvog zahtjeva ili je dovoljno dokazati status osobe ovlaštene na podnošenje zahtjeva (roditelj, dijete, bračni ili izvanbračni partner)?

5.1. Je li u prednje opisanom slučaju pravo na naknade moguće ostvariti i u slučaju da je utvrđeno da ne postoji refleksija naročito teškog invaliditeta bliske osobe na psihičku i duševnu sferu ovlaštenika takvog zahtjeva, da li postoji mogućnost da šteta u toj sferi nastane u budućnosti?

Tuženi navedena pravna pitanja smatra važnim za osiguranje jedinstvene primjene prava budući da od strane Vrhovnog suda F BiH nisu rješavana pitanja po 1,2, 3., kao i da su odluke nižestepenih sudova u ovoj pravnoj stvari protivne shvatanju revizijskog suda iznesenog u dosadašnjoj sudskoj praksi. U prilog navedenoj tvrdnji tuženi se u reviziji poziva na pravni stav izražen u odluci Vrhovnog suda Federacije BiH broj 51 0 P 107377 21 Rev od 15.03.2022. godine.

Ovaj revizijski sud ocjenjuje da su za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni važni prvo, drugo i treće postavljeno pravno pitanje, koja po svojoj suštinskoj sadržini i smislu predstavljaju jedinstvenu pravnu cjelinu i međusobno se dopunjuju.

Zbog toga je odlučio da je u odnosu na drugo, treće i četvrtotuzitelje, revizija dopuštena i osnovana.

Odgovor na pitanje šta se smatra naročito teškim invaliditetom nije dat u Zakonu o obaveznom osiguranju u saobraćaju, ali je odredbom člana 43. st.1. i 2. navedenog Zakona u stavu 5. propisano da „se invalidnost smatra naročito teškom ako je postotak umanjena životne aktivnosti jednak ili veći od 70 %“.

Prvostepeni sud utvrđuje, a što drugostepeni sud prihvata, da iz nalaza vještaka proizilazi da se invaliditet prvotuziteljice, koja je utvrđena u procentu od 45 %, manifestuje na psihičkom planu, da je kvalitet života ove tužiteljice i njezina sposobnost donošenja odluka i provedbi istih u svakodnevnim životnim obavezama oko kućanstva i djece i njena neovisnost, drastično reducirana, i da je nakon nezgode i vremena provedenog u komatoznom stanju, izlaska iz tog stanja i provedenog liječenja, prvotuziteljica postala osoba sa umjerenom demencijom na psihičkom planu sa oštećenjem kognitivnih ponašajnih i emocionalnih funkcija, da je sposobna obavljati samo jednostavnije radnje bez da može samostalno planirati i izvršavati složenije radnje. Iz tih razloga sud smatra da je utvrđen naročito teški invaliditet kod tužiteljice, da se on reflektira na njezinu djecu i majku te da im je valjalo priznati kao osnovan zahtjeva da im tuženi isplati po 20.000 KM. Zbog toga je s pozivom na odredbu člana 201. st. 3. Zakona o

obligacionim odnosima i Orijentacionim kriterijima Vrhovnog suda FBiH, odlučio kao u stavu V izreke presude.

Drugostepeni sud je prihvatio takav činjenični i pravni stav prvostepenog suda, pa je odbio žalbu tuženog i potvrdio prvostepenu presudu.

Takva odluka drugostepenog suda nije pravilna ni zakonita.

Osnovano se revizijom tuženog prigovara da iz nalaza vještaka ne proizilazi da bi tužiteljima (djeci i majci prvotuziteljice) i iz kojih razloga, bez obzira na utvrđeni procenat umanjenja životne sposobnosti (45 %), izuzetno pripala pravo na naknadu za ovaj vid štete, kao i da nema izjašnjenja ljekara na koji način se utvrđeni stepen invalidnosti reflektuje na psihičku i duševnu sferu drugo, treće i četvrtotuzitelja, a posebno ove posljednje, za koju se u spisu suda ne nalazi nikakvo izjašnjenje.

Kako je zbog pogrešnog pravnog pristupa sudova nižeg stepena u primjeni zakona, u ovom dijelu, činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, to je primjenom odredbe člana 250. stav 2. ZPP, odlučeno kao u stavu drugom ove revizijske odluke.

U ponovnom postupku, drugostepeni sud će na osnovu održane rasprave, pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje u vezi postojanja i visine predmetne nematerijalne štete, saslušanjem vještaka i supruga prvotuziteljice na okolnosti na koji način se ispoljavaju vanjske manifestacije invaliditeta prvotuziteljice u odnosu na ostale tužitelje, te da li njeno ponašanje može izazvati njihove duševne bolove koje bi bile osnova za dosuđenje naknade.

Nakon toga će donijeti novu i na zakonu zasnovanu odluku za koju će dati potpune i pravilne razloge, imajući pri tome u vidu pravne stavove iznesene u ovoj revizijskoj odluci.

Ostala postavljena pitanja (peto i šesto) koja po svojoj sadržini ne predstavljaju pravna pitanja kojeg ima u vidu odredba člana 237. stav 3. ZPP, jer se njima traže razjašnjenje pa je u pogledu navedenih pitanja, primjenom odredbe člana 247. stav 7. ZPP, odlučeno kako je to bliže navedeno u izreci ove revizijske odluke (stav treći).

Ukidanje odluke o glavnoj stvari povlači za sobom i ukidanje odluke o troškovima parničnog postupka, o kojima će sud ponovo odlučiti uz glavnu stvar, imajući u vidu troškove ranijeg i novog postupka, kao i troškove po reviziji (član 397. stav 3. ZPP).

Predsjednica vijeća
Fatima Mrdović

DNA!

Iskaži predmet završen meritornom odlukom

Odluku dostavi

1. Općinskom sudu putem Kantonalnog suda

Spis u ev.do povrata dostavnica

Sudija-izvjestilac

Marijana Omerčaušević